

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Nesmí být oddalována doba,
kdy konečně bude moci i chudý Lazar zasednout ke stolu vedle boháče
a kdy nebude nucen žít se jen tím, co spadne ze stolu.*

Jan Pavel II.

Úvodní slovo

Milí přátelé, přicházím k vám s velikým díkem za to, jak krásným způsobem pomáháte našim chudým přátelům v misiích. Bylo by určitě lepší, kdyby oni sami mohli mezi nás přijít a říct, kolika z nich jste zachránili život, umožnili vzdělání nebo přispěli k důstojnějšímu životu.

Mám radost z toho, že díky vaší štedrosti v loňském roce můžeme pomoci chudým lidem částkou více než 11,5 milionu korun.

Každý dar věnovaný chudým prodlužuje a zpříjemňuje život nejen obdarovanému, ale i tomu, kdo dává. My se

i dnes setkáváme s různými návody na prodloužení života. Často bychom museli příliš draze platit za to, abychom mohli žít o několik dní či let déle. V evangeliu sv. Marka prozrazuje Ježíš bohatému člověku tajemství, jak získat věčný život, který se už neměří na minuty či hodiny: „Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, pak budeš mít poklad v nebi.“

Vaše modlitby, osobní oběti a dary jsou konkrétní pomocí, kterou vám nejen chudí v misiích, ale i sám Bůh jistě nezapomene.

P. Jiří Šlégr

národní ředitel Papežského misijního díla

Jubilejní den

ve farnosti sv. Tomáše

V neděli 8. října jsme slavili další jubilejní den Svatého roku, a to Jubileum farnosti. V tento den bylo opět možno využít darů Jubilejního roku 2000 a získat plnomocné odpustky Svatého roku.

Mše svatá v 9 hodin byla slavnostní. I návštěvnost věřících svědčila o něčem výjimečném. Mše svatá začínala průvodem ministrantů, jáhnů a kněží přes celý kostel. Slavnostní bohoslužbu, při které se střídal zpěv z kancionálu se zpěvem sboru Jolly Singers a sborem komunity Emmanuel, zahájil náš pan farář Otec Petr Vrbacký.

Přednesení přímluv po ukončení bohoslužby slova proběhlo zcela nevšedním způsobem. Každý z účastníků bohoslužby přednesl Pánu soukromě své prosby a položil je společně s rozžatou svící na oltář k obrazu Panny Marie.

Po mši svaté se se svým nadšeným zpěvem představil dětský sbor, který zpívá při střeďech večerních bohoslužbách pro děti. Následovalo vystoupení sboru Jolly Singers. S historií chrámu a farnosti

jsme byli seznámeni zajímavou přednáškou pana Ludvíka Kolka. Ministrantský konvent připomněl jeden z jeho zakládajících členů, Mons. Milan Bezděk, současný farář katedrály v Litoměřicích.

Následovalo děkonné Te Deum. Po slavnostním varhanním koncertu, při němž se za varhanami vystřídali František Fiala a Martin Jakubíček, měli věřící příležitost prohlédnout si krátkodobou výstavu „Expozice liturgických a uměleckých památek farnosti“ a dlouhodobou expozici „Století ve farnosti“.

Před polednem se zájemci o diskusi přesunuli do prostor kavárny v nedalekém Besedním domě, kam byli všichni účastníci bohoslužby panem farářem pozváni „na kafe“. V přátelské atmosféře s občerstvením zde pokračovalo neformální setkání farníků až do odpoledních hodin.

– jmh –

NÁZORY A KOMENTÁŘE

V kavárně bylo (jak jsme posléze zjistili) skutečně živo. A tak jsme využili příležitosti zeptat se zde přítomných na jejich první dojmy a zážitky:

Skvělé bylo, že celá mše byla skutečně slavná – i s tím obrazem Panny Marie. Překvapil a zároveň mě potěšil hojný počet ministrantů a lidí. Krásný pohled na oltář obklopený zapálenými svíčkami – zkrátka super! Stejně tak výborně zorganizovaný program po mši svaté (především zásluhou pana faráře). Já osobně si myslím, že se ten den vydařil. Bylo to vidět ve tvářích lidí.

L. Vyorálek, Brno – Řečkovice

Úžasné! Mě osobně fascinoval průvod se svíčkami. Nepředpokládal jsem, že se celý kostel postaví a dá do pohybu. Asi nějak tak si představuji, když se hovoří o *církvi putující*. A co mě sem táhlo? Pár let (1969 – 1983) jsem tady ministroval společně s Orkem, Vítem Hábou, Honzou Mrázem, Jožkou Chybou, ... Zaujalo mě taky, že i historie se vzala z gruntu – ten obraz v průvodu – připomenutí tradice. A taky skvělá atmosféra. Zkrátka velký zážitek!

O. Jiří Veselý, SDB Brno – Líšeň

Mně se to moc líbilo. No konec konců, já jsem vlastně už pamětník. To bylo před mnoha lety (1954), kdy mě jeden můj spolužák z gymnázia pozval do chrámového sboru. Začali jsme zkoušet a již před Vánocemi v roce 1954, na svátek sv. Tomáše, jsme měli první chorální vystoupení. Zpívali jsme ale také v Tuřanech, Zábrdovicích či Králově Poli. Zde ve sboru jsem mj. poznal Ludvíka Kolka a Česlava Novotného. No a díky sboru jsem se také seznámil se svojí nynější ženou.

pan Kumor, Brno Černá – Pole

Vzhledem k tomu, že jsem byl přítomen na zasedání farní rady, věděl jsem již předem o všem, co se bude dít. Ovšem musím přiznat, že jsem koukal na výstavku – jak byla skvěle udělaná. Perfektní bylo taky vystoupení jednotlivých sborů a varhanní koncert. A rodinná nálada, která vládla během celého dne ve farnosti. Mile mě překvapil také fakt, že přijela spousta lidí z různých koutů republiky. Rád bych

ovšem poděkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravách, za čas, který tomu věnovali. Kéž by takových lidí bylo více.

J. Lorenc, vedoucí konventu

Mně se to moc líbilo. Nečekal jsem, že to bude tak svižně zorganizováno. Jsem moc rád, že všechno proběhlo bez problémů. Rád bych vyzdvihl dnešní farní kavárnu – měla zkrátka šmrnc! A dětský sbor mě také mile překvapil. Moc pěkné!

Lodivod

Informace

aktuální dění ve farnosti

- Na neděli 26. 11. 2000 připadá jeden z posledních jubilejních dnů Svatého roku 2000 – Den nemocných. Tuto příležitost bychom chtěli využít jako impuls k obnovení a prohloubení naší služby nemocným a starým lidem. Nabízíme např. možnost přihlásit ty, kteří sami do kostela nemohou, k pravidelným návštěvám kněze s přijetím svátostí okolo prvních pátků. Společné slavení svátosti nemocných bude letos přesunuto z adventu také na tento Den nemocných. Podrobnosti budou oznámeny.
- V sakristii je možno si objednat CD Marnotratný syn s nahrávkou stejnojmenného muzikálu, který jsme měli možnost shlédnout na jaře tohoto roku. Cena nosiče je 260,- Kč.

Otec Josef Šik

monsignorem

Brněnská diecéze zažila 23. srpna letošního roku významnou událost. Při slavnostní bohoslužbě v katedrále na Petrově přijalo z rukou Otce biskupa patnáct kněží brněnské diecéze, které Svatý otec ustanovil svými kaplany s právem užívat titul monsignor, jmenovací dekrety. S radostí jsme se zúčastnili této slavnosti, poněvadž mezi vyznamenanými byl i dlouholetý kaplan naší farnosti, Otec Josef Šik. Poprosili jsme ho při té příležitosti o odpověď na několik otázek, které jsme mu položili.

Otec biskup všechny vás vyznamenané vyzval, abyste se z vyznamenaní radovali. Dodal, že „velikost člověka se pozná podle toho, jak se dokáže radovat.“ S jakými pocity jste přijal tuto poctu vy?

Nevěděl jsem, že je nějaké jmenování připravováno, proto mne první zpráva velmi překvapila a vyvolala pocity nejistoty a neklidu, které se mi podařilo

s pomocí dobrých přátel brzy překonat. Jsem jim za tuto pomoc opravdu vděčný.

Bohoslužba spojená s předáváním jmenovacích dekretů jakoby se zařadila mezi ostatní slavnostní dny Velkého jubilea. Stane se to pro vás dalším z bohatých zdrojů milosti, které nám Pán v letošním roce nabízí?

Jako většina věřících mám snahu získávat odpustky Velkého jubilea hlavně účastí na akcích, které mají vztah k naší farnosti.

Během osmi let vašeho působení u sv. Tomáše se tam vystřídali tři faráři a šest kaplanů. Každý z nich jistě farníky něčím obdaroval a naopak si zase – doufejme – odnesl nějakou dobrou zkušenost na své další působiště. Jak se vám z vašeho „dlouhodobějšího“ pohledu jeví úroveň duchovního života farnosti? Zůstává stejná, klesá nebo snad roste?

Jsem přesvědčen, že úroveň duchovního života věřících ve farnosti se zvyšuje, že se duchovní život stává intenzivnějším a že víc ovlivňuje vnější jednání lidí. Často mne ale zneklidňuje, když vidím, že ke svátostem přistupuje pouze velmi malé množství dětí. Když si děti nezvyknou od nejútlejšího věku přijímat svátosti, bude v pozdějších letech nesnadné je to naučit, protože budou ovlivňovány velkým množstvím negativních vlivů v prostředí, ve kterém budou žít. Všichni víme, že takových negativních vlivů je v dnešní době mnoho a že jsou velmi lákavé, a to nejen pro děti.

Vidáváme vás velmi často ve zpovědnici. Měl jste tam už možnost zaznamenat ve styku s věřícími první plody prožívání Velkého jubilea?

Jsou věřící, kteří prožívají tento rok velmi intenzívně a snaží se opravdově zlepšit svůj vztah k Bohu a také k lidem, se kterými žijí. Využívají proto možnosti, které jim církev nabízí, aby toto období pozitivně ovlivnilo jejich život. Jsou často ochotni přinést značné oběti, aby získali co nejvíc. Z toho důvodu také přijímají častěji svátost smíření a snaží se, aby se skutečně odvrátili od všeho, co je nesprávné, a dělali to, co zlepšuje jejich vztah k Bohu i k lidem.

Děkujeme vám za vaše odpovědi a do dalších let služby u sv. Tomáše přejeme a vyprošujeme pomoc Boží, co nejvíce darů Ducha svatého, ochranu Panny Marie a také zlepšení fyzického zdraví, které jistě potřebujete.

redakce

Co se událo

z farní matriky

V září byli pokřtěni:

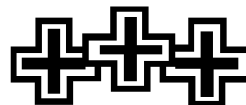
Adam Vojtěch Křivka	4. 7. 2000
Monika Anna Jančíková	5. 7. 2000
Antonín Berger	26. 6. 2000
Šimon Žáček	16. 5. 2000

V září si slíbili věrnost:

Kamil Chmela a Andrea roz. Moláková	2. 9. 2000
Petr Bouška a Martina roz. Janská	9. 9. 2000
Petr Čeněk a Daniela roz. Stehlíková	9. 9. 2000
Jaromír Pospíchal a Gabriela roz. Mazancová	9. 9. 2000
Vladimír Žák a Lada roz. Pakandlová	16. 9. 2000
Richard Čurda a Dana roz. Dundáčková	30. 9. 2000

V září se s námi rozloučili:

Marie Vašíčková	90 let
Antonie Přikrylová	90 let
František Ferenc	60 let
Božena Rosendorfová	77 let

Slovo nemocným

PANE, V TEBE DOUFÁM,
NEBUDU ZAHANBEN.

Když jsme skutečně nemocní anebo když nás potká něco opravdu těžkého, obracíme se k Bohu a v modlitbě ho prosíme o pomoc. Někdy si myslíme, že se modlíme dobře, vytrvale a že přesto nejsme vyslyšeni. To může být příčinou určité nespokojenosti a rozladění. Musíme si však být vědomi toho, že vždy platí, že

Bůh vyslyší každou modlitbu, se kterou se k němu obracíme, ale že ji nevyslyší přesně tak, jak si my přejeme. Není to proto, že by nemohl plnit naše prosby, ale jistě je pro nás výhodnější způsob, jak a kdy nás vyslyší. On ve své vševědoucnosti ví, co je pro nás nejvhodnější. My třeba až za dlouhou dobu dobře pochopíme, proč jsme byli vyslyšeni tímto způsobem a ne tak, jak jsme si přáli. V takových chvílích musíme plně důvěřovat Bohu a nepochybovat o jeho všemohoucnosti a dobrotě. Když se o to budeme snažit, bude se naše víra prohlubovat a bude mít stále pronikavější vliv na náš život.

Často si musíme uvědomovat, jaký je náš vztah k Bohu. On je všemohoucí Pán všeho, co existuje, a my jsme nedokonalí tvorové, kteří nemají právo něco násilím vyžadovat. A také nemají právo být roztrpčeni, když se všechno neděje podle jejich přání. Takové smýšlení nás vychovává ke skutečné pokoře, k takové, která nám dává správné místo před Bohem. Čím budeme ve svých modlitbách pokornější, tím budou naše modlitby účinnější. Pokorou se připodobňujeme Kristu, který nás vyzývá, abychom se učili od něj, který je tichý a pokorný. Když budeme tuto snahu mít, s jeho pomocí se nám jistě podaří správně prožívat život na zemi.

Je mnoho věřících lidí, kteří z vlastní zkušenosti potvrzují, že když o něco prosí dlouho a vytrvale, dostávají víc než očekávají. Pochopili, že taková modlitba byla

nejen zkouška jejich vytrvalosti a trpělivosti, ale také příprava na přijetí neočekávaného daru. Všichni víme, že dlouhé čekání není snadné a že člověk snadno ztrácí trpělivost, ale když má dobrou vůli, tak se mu to s Boží pomocí jistě podaří.

I když prosíme o změnu chování člověka v naší blízkosti k lepšímu a nejsme vyslyšeni, je to možná proto, že Bůh chce, aby nepříjemné nebo obtížné jednání tohoto člověka nás změnilo tak, že se naučíme lépe se ovládat a vycházet i s lidmi, kteří mají takové vlastnosti, že je pro nás těžké s nimi dobře vycházet. My tuto Boží vůli třeba pochopíme až ve chvíli, kdy se budeme umět skutečně dokonale ovládat. Možná, že v té chvíli oceníme způsob Boží výchovy.

My si musíme dokonale osvojit Kristův slib, kterým nás vyzývá, abychom ho prosili, a slibuje, že opravdu dostaneme to, o co prosíme. Musíme však plně důvěřovat v Boží dobrotu a věřit, že Boží plány jsou vyšší a dokonalejší než plány naše. On nám dá vždy víc, než jsme schopni pochopit a ocenit.

Když se tedy k Bohu obracíme s prosbou a nejsme dlouho vyslyšeni, netrapme se stálým přemýšlením, proč nás Bůh neslyší, ale plně se spolehněme na jeho dobrotu a velkorysost a jistě nebudeme zklamáni, ale naopak naplnění skutečnou vyrovnaností a hlubokou radostí i v těch nejtěžších životních situacích.

O. Josef Šik

Z farní charity

Jak se žije lidem s mentálním postižením

V rámci článků o jednotlivých projektech Oblastní charity Brno vám dnes chceme nabídnout podrobnější a také novelizované informace o denním stacionáři pro děti a mladé lidi s mentálním postižením a s autismem, který byl zřízen v roce 1991 z iniciativy Brněnského biskupství a Centra pro rodinu v Brně Líšni a byl nazván **Effeta**. Od roku 1996 je Effeta začleněna do organizační struktury Oblastní charity Brno. Je určena pro denní pobyt klientů s provozem v pracovní dny a jako jedna z mála zařízení tohoto druhu zajišťuje ráno jejich svoz a odpoledne zpětnou dopravu domů. Celková kapacita Effety je v současné době 55 míst rozdělených do dvou objektů:

• **objekt 1 – Pracovní terapie**, Holzova 7, 628 00 Brno, tel.: 05/44 21 10 01, tel./fax: 05/44 23 08 14, e-mail: effeta.pt@cmail.cz. Pracovní terapii (PT) umístěnou v tomto objektu navštěvují mladí lidé s lehkým a středně těžkým

stupněm postižení od patnácti let. Pod vedením odborných vychovatelů mohou pracovat v pěti pracovně – terap. dílnách:

- kovodílna
- dřevodílna
- keramická dílna
- textilní dílna
- dílna s přírodními materiály

• **objekt 2 – Denní pobyt**, Strnadova 14, 628 00 Brno, tel.: 05/44 21 04 38, 44 23 45 07, fax: 05/44 23 35 92, e-mail: effeta.dp@cmail.cz. Objekt 2 (DP) navštěvují děti a mladí lidé od šesti let s postižením od lehkého až po hluboký stupeň a klienti s autismem. Klienti jsou zařazeni do pěti oddělení:

- oddělení mladých lidí s autismem
- oddělení dětí s autismem
- oddělení klientů s obtížemi v komunikaci
- vzdělávací oddělení
- oddělení výtvarné a pracovní terapie

Výchovné, sociálně vzdělávací a pracovní programy na odděleních objektu 2 vycházejí z individuálních plánů každého klienta a jsou zaměřeny na rozvoj samostatnosti a sebeobsluhy, orientaci v prostředí současné společnosti, alternativní komunikaci, získávání pracovních dovedností a celkovou socializaci.

To byly základní údaje o historii, záměrech a možnostech Effety. Příště uvedeme rozhovor s vedoucím Effety, panem Mgr. Janem Mičanem.

Kadourkovi

Všechny cesty vedly do Říma

Jestliže se toto rčení používalo i dříve, tím spíše platí v tomto výjimečném roce. I naše cesta tam směřovala. Ale poněkud „oklikou“. Naše pouť se konala v rámci mezinárodního kongresu katolických esperantistů pod heslem „Obrácení a svátosti“ s hlavním sídlem v Rimini.

Rimini je krásné starobylé město, kde je možné nalézt i památky po Římanech – bohužel zůstalo jich velice málo, poněvadž za 2. světové války byla značná část města zničena. Toto město se ale reprezentuje nejenom historicky. Je to nádherné přímořské letovisko se vším, co k tomu patří. Penziony i hotely jsou architektonicky tak půvabné a nápadité, že se člověk zvyklý na jednotvárnost a jednobarevnost – zvláště z našich sídlišť – nestačí divit. A právě z tohoto našeho hlavního „stanu“ jsme dělali nadmíru zajímavé výjezdy.

První byl do Assisi. Brzy zrána jsme projížděli divokou krasovou krajinou připomínající ve větším měřítku náš Moravský kras. I všechny stavby v tomto kraji svými jasně bílými fasádami upozorňují, že jsme ve vápencovém území. A to již zastavujeme v Gubbio. Na strmém kopci stojí středověké město. Všechny budovy jsou zachovalé z dob minulých; nic dnešního neruší tehdejší ráz města.

Přijíždíme do Assisi. Velké zemětřesení před třemi roky poznamenalo mnohé budovy, kde ještě dnes jsou mohutná lešení, na kterých se pracuje. Mši sv. jsme prožili v podzemní kapli. Navštívili jsme také baziliku di S. Maria delgi Angeli. Cestou domů jsme se ještě zastavili v La Verně – v jeskyni, kde sv. František obdržel stigmata – místu vzdáleném od lidských obydlí v divoké přírodě.

Druhý den jsme navštívili Loreto – město nepřilíš vzdálené od Assisi. Shlédlí jsme místní kostel a v něm stojící domek P. Marie. Následovala mše sv. v esperantu a setkání s Otcem arcibiskupem.

Třetí den byl vrchol naší pouti. Na cestu do Říma jsme vyrazili již ve 3:00 ráno, abychom dojeli zavčas na audienci se Svätým otcem. Náměstí před sv. Petrem bylo zaplněno poutníky z téměř celého světa. Podium se Sv. otcem jsme viděli z dálky, ale těsně před námi byla velká obrazovka, takže jsme měli Sv. otce přímo před očima. Nepochybně nezapomenutelný dojem. Papež oslovil poutníky v několika světových jazycích – podle oblastí, z nichž putovali.

Navštívili jsme i baziliku sv. Pavla za hradbami a v té souvislosti prošli Svatou branou. Zde byla v jedné z kaplí koncelebrovaná mše svatá. Každý den byl hlavním koncelebrantem kněz jiné národnosti. Poslední den to byl náš O. Xaver z Písku. Mimoto také jednu mši sv. sloužil J. Locatelli, bývalý biskup z Rimini. Bohužel O. Prudko z Ukrajiny, který měl celebrovat mši sv. ve východním ritu nepřijel, patrně proto, že nedostal zavčas viza. Na zpáteční

cestě jsme se ještě zastavili v moderním kostele na předměstí Říma – Madonna del Divino Amore.

Další den jsme trochu odpočívali a připravovali se na cestu domů. Ještě jsme se však po duchovní stránce rozloučili s Rimini mší sv. v kostele Madonna delle Grazie se zasvěcením Matce Boží. Tím naše pouť skončila.

Nelze ovšem pominout i jiné zajímavé prožitky, např. výstavu o rubáši Kristově a s ní spojené odborné přednášky na toto téma. Oboje probíhalo v Rimini v době naší návštěvy.

Na rozloučenou nám ve čtvrtek večer připravili naši hostitelé v kongresovém sále „agape“ se stoly plnými sladkostí, specialitou tamní oblasti, s vínem a nealkoholickými nápoji, s veselým moderováním neúnavného Carla Sarandreiho, který se nejvíc potýkal se slovem Kroměříž, kam zval na příští kongres za dva roky.

Všechno má svůj konec, i naše cesta do Itálie, a my jsme se v pátek odpoledne loučili s ostatními účastníky z 12 zemí. Z nich byl pozoruhodný jako „uhel černý“ Gabriel Anda z Kamerunu, velmi milý a usměvavý, který v současné době studuje bohosloví ve Francii, a jedna účastnice z Brazílie, která obohacovala bohoslužby krásným zpěvem.

Ještě dlouho se budeme ve vzpomínkách vracet do uplynulých dní.

M. L.

Ministrantská Chaloupka

10. – 16. srpna 2000

Tradiční prázdninová ministrantská akce proběhla i tento rok. Letos se týdenní pobyt konal v Lipníku u Hrotovic na tamější faře. Na přípravě programu se podíleli Tomáš, Honza, Jirka, Bandifén a já. K naší velké radosti se na Chaloupku přihlásilo 10 kluků. Odcestovali jsme z Brna v pondělí po ranní mši svaté v 7:30. Já, Honza, Jirka a kluci jsme cestovali do Lipníku vlakem a autobusem, Tomáš a Bandifén autem s materiálem. Cesta proběhla v klidu a v pohodě.

Po příjezdu jsme se ubytovali na faře a rozdělili jsme kluky na dvě skupiny pod vedením Vřešťana a Kuby. Kluci se samozřejmě dali do zuřivého zkoumání nového prostředí a myslím, že stejně jako vedení byli spokojeni. Denní program probíhal klasicky. Ráno rozcvička („velmi oblíbená“ – u všech), snídaně, dopolední program, oběd, polední klid, odpolední program, večeře, večerní program s modlitbou a čtení příběhů před spaním. I přes nepříznivé počasí proběhla spousta zajímavých her:

HRA LOVCI

Na ohraničeném území lesa byly rozházeny ústřížky obrázků zvířat – zajíce, oslíka a lva. Všechny tři zvířata byla vyobrazena v různých barvách. Úkolem kluků (lovců) bylo sbírat (lovit) po lese rozházené útržky zvířat a nosit je na svou

základnu. Základny obou skupin lovců byly v blízkosti překupnického stanu. Každá skupina měla na začátku určitý finanční obnos a každý lovec měl tři životy. Za peníze mohli od překupníka nakupovat papírové koule, popř. další životy. Překupník tu byl také od toho, aby vykupoval ulovená zvířata. Jak je výše uvedeno, nosili kluci ústřížky zvířat která našli (ulovili) na základnu, kde museli z ústřížků složit zvíře, aby ho mohli u překupníka prodat. Samozřejmě, že překupník nekupoval mutanty, ale pouze správně poskládaná zvířata. Důležitou roli v ceně zvířat hrála i barva zvířete. Za jednobarevného lva (nebo jiné zvíře) se platilo více než za zvíře skládající se z kousků různých barev.

Ani lovci neměli lov zvířat nijak jednoduchý, neboť po lese se pohybovali i ochranáři (zbytek vedení), kteří stříleli po lovcích papírové koule. Co zásah, to život pryč. A bez životů se nemohlo lovit.

Ve hře hrál také důležitou roli časový limit, po jehož uplynutí hra skončila, neboť překupník musel stihnout své letadlo a skončit s výkupem. Obě skupiny lovců zvolily dobrou taktiku, a tak se v první části hry zabývaly pouze lovem. Ke konci měla hra ještě větší a dramatictější spád, neboť asi 15 minut před překupníkovým odletem lovci teprve skládali zvířata a volili z nasbíraných kousků co nejcennější kombinaci – tj. jednobarevné zvíře. Byl jsem dokonce svědkem situace, kdy vyslaný lovec hledal poslední kousek jednobarevného lva do poslední minuty.

Kluci i vedení byli celou hrou velmi nadšeni, a přestože jedna skupina odcházel jako vítězná a druhá poražená, na všech bylo vidět, že hru požívali s plným nasazením a ani prohra nemohla zkazit celkový dojem.

Každý den tak probíhala minimálně jedna, spíše však dvě hry, které byly počítány do celkového hodnocení. Proběhlo zde finále ME ve fotbale společně s tvorbou vlastních dresů, adrenalin bouřící Gladiátorské zápasy, Speciální jednotky, Čísla a další hry, které vyvrcholily pokladovkou. V pokladovce nás obě skupiny zaskočily především svou rychlostí, s jakou zvládly vytyčenou trať, a své ceny tak získaly zaslouženě. Pokladovka byla zakončena táborákem.

V sobotu (předposlední den) probíhala volnější zábava s náročným úklidem námi obývané fary. V neděli jsme po mši svaté a posledních dodělávkách úklidu opustili příjemné prostředí Lipníku a odcestovali vpořádku do Brna. Kluci, tak za rok zase!

Lukáš V.

Sinopé

21. – 27. srpna 2000

A ještě jednou Sinopé (první článek – viz předchozí číslo Tomáška). Z trochu jiného pohledu, trochu podrobněji a ... od trochu jiného autora.

Sešli jsme se v 5:20 na hl. n. v pondělí 21. 8. 2000. Pro nás, kteří jsme noc předtím probděli na táboře u táborového ohně a ještě se šli podívat na východ Slunce, to byl opravdu skvělý čas. Vlezli jsme do vlaku a po několika hodinách a přestupech jsme se ocitli v Rokytnici v Orlických horách na náměstí. Čolek šel telefonovat do budky do Neratova, jestli přijedou pro naše baťohy, abychom mohli jít X km bez nich. Tam jsem se dozvěděl, že pro nás přijedou tři auta a všechny nás do Neratova odvezou. To bylo pro nás velké překvapení a Hyňál byl z toho tak překvapen, že jsme mu museli zchladit hlavu v místní kašně – on se sice trochu vzpíral, ale nakonec podlehl přesile. Po pěti minutách se na náměstí objevila tři auta – Ford Transit, Peugeot Boxer a starší Fiat Ducato s brněnskou espézetkou.

V Neratově žijí tři rodiny z Prahy pod vedením kněze Jiřího Suchára. Založili *Sdružení Neratov* a starají se o lehce mentálně postižené, které si vybírají prostřednictvím dotazníků a IQ testů, a snaží se je zapojit v různých činnostech.

Po příjezdu jsme se ubytovali ve stanech a šli na oběd. Hned vedle stanů byla jídelna. V podstatě to bylo tábořiště. Po obědě jsme se rozdělili na dvě skupinky. Jedna jela s nákladákem na pole pro seno a druhá ve Fiatu na *Orlicu* do stodoly. Tady jsme pomocí jeřábu (velké vidle na laně) skládali seno z nákladáku na patro stodoly. Při této práci si píchl Pavel D. velké vidle na jeřábu do kolena, takže už

nemohl pracovat. Další den s ním odjeli do nemocnice a zbytek akce prožil v kuchyni.

Práce každý den začínala po snídani, v poledne byl oběd, ve čtyři se končilo a byla sváča, volná zábava, voley, fuss, nějaká hra, spaní – co kdo chtěl. V sedm byla večeře a po ní většinou sporty.

V úterý jsme po snídani nasedli na valník Praga víceúčelový třinápravový speciál (P V3S) nebo také *Vejtřaska* a jeli jsme do lesa na dřevo.

Vozidlo P V3S je vybaveno redukcí (želva, zajíc – viz traktory Zetor), možností volby pohonu jen na zadní kola (dvě nápravy s dvojmontážemi) nebo na zadní i přední řídicí kola, takže jízda po lese přes klády a v bahýnku není pro ni problém. Navíc je vybavena uzávěrkou diferenciálů, která se ovšem v našem případě nedala použít.

Ve středu se holky a někteří kluci (Čolek a Hyňál) vrhli na pletí záhonků, zatímco ostatní (mluvím jen o nás z Brna) řezali dřevo včera dovezené a rovnali ho do štosů, kde mají doschnout (dřevomorka s kaniofórou si určitě pochutnají).

Ve čtvrtek jsme si vyšli na výlet po orlické hřebenovce, navštívili jsme mnohá pozoruhodná místa spravovaná Ministerstvem vnitra (pevnost Hanička), zpívali si velmi poučné, leč v té chvíli opodstatněné písně: „Šly krysy kanálem“ a tak podobně. Domů jsme se vrátili akorát po večeři. Po ní proběhla hra DHL. Při ní jsme se rozdělili do několika skupin. V okolí fary byly 4 stanoviště, na kterých se po splnění úkolů získávaly body. Za tyto body se

postupovalo po herním plánu – mapě ČR – z Jablunkova do Hranice. Nejrychlejší skupina vyhrála.

Druhý den ráno se nic nedělo. Koordinátor, pro nás fingoaná osoba, se nikde neobjevoval, a tak jsme měli po snídani volno. Asi v deset se rozhodlo, že půjdeme na seno. Sedli jsme do větráky a tu jsme uviděli Petra (bývalý student z Brna) – našeho koordinátora.

Krátce po poledni jsme se vrátili na oběd a po něm opět vyrazili na seno. Asi ve tři jsme se vrátili a bylo po práci. Šli jsme hrát volejbal, nohejbal a kulečnick. Po večeri jsem si dal s Hyňálem a Káčetem ještě několik kulečnickových partiček. Následně jsme se odebrali do velké jídelny, kde se už chystal taneční večírek. Přenášeli jsme se do různých let naší doby a ke každému roku nám Scampi a Střízlík ukázaly na obrázku, jak se lidé oblékali, a ukázaly nám jeden tanec té doby, který jsme si potom také zatančili. Po tanci v roce 1929 přiběhly do sálu dvě dámy a žádaly nás, abychom sepsali petici vládě, že to, co se stalo o Černém pátku se už nesmí opakovat. V roce 1945 vběhli do sálu dva gestapáci se zdviženou pravicí a odvěkli si jednoho chlapce, který měl na krku židovskou hvězdu. Po této slavnostní části, která byla zakončena rokem 2000, nastala část neoficiální. Já s Káčetem a Hyňálem jsme se odebrali hrát kulečnick.

V neděli byla o půl desáté mše. Potom zbylo ještě trochu času na kulečnick. Asi ve dvě hodiny jsme se shromáždili před školou, urobili závěrečné společné foto,

nasedli do aut a odjeli do Žamberka na vlak směr domov. V Ústí nad Orlicí jsme měli díky zpoždění vlaku dost času, a tak jsme se rozvalili v parčíku. Střízlík nám přitom četla povídku od J. R. R. Tolkiena.

V Brně jsme šli na *Masaryčku* na zmrzlinu a pak se každý rozešel svým směrem ...

Výborná akce, příště pojedu zas.

Bob

Pohádka

Je podzim. Barevné listí prosvětlené sluníčkem svádí k zastavení a k tichému obdivu. Ale veverka Čiperka se nezastaví. Pilně nosí do svého doupátka houby, žaludy a semínka z šišek a doma všechno krájí, suší a přidává k nastřádaným jahodám a malinám. Pracuje rychle, pot se z ní jen řine. Trochu závistivě pokukuje po veverce Zrzečce, co si spokojeně skládá z barevného listí obrázky a z rovných klacíků na ně vyrábí rámy. Pff, říká si Čiperka opovržlivě, toho se v zimě nenají. Ta bude skučet hlady! dodává v duchu s trochou zlomyslného uspokojení. Přesto však musí obrázky obdivovat. Jsou krásné.

Je zima. Ukrutná zima, kdy jen vystrčit čumáček znamená chytit pěknou rýmu. A všechno kryje bílý sníh. Čiperka sedí v doupátku, cucá sušenou jahodu, dívá se na holé stěny a je jí smutno. I v teplém doupátku s plnou spíží na ni padá prázdnota.

Ťuk, ťuk. Někdo slabě klepe na dvířka. Aha, to bude Zrzečka – přichází žebrať, tak jako každý rok. Přestože si Čiperka pomyslí právě tohle, srdéčko jí poskočí radostí. Nebude sama. Honem otevírá a hlady zesláblá Zrzečka se jí skulí k nohám. Čiperce zaskočí slova o nezodpovědných lenoších v krku. Rychle pomáhá Zrzečce do postele, vaří jahodový čaj a smaží hříbky. A Zrzečka jen kulí očka, děkuje a děkuje. Po jídle se veveryšky sesednou a něco si špitají. Pak dostává Zrzečka čepici a šálu a Čiperka se zhluboka nadechne. Jdou do zimy! Vítr, který ještě před chvílí ohýbal větve stromů, utichl. Zimní sluníčko vytváří na sněhu tisíce stříbrných hvězdiček. Veverky skáčou z větve na větev, odvážně hupsnou i do té bílé záplavy a už jsou u Zrzeččina doupátka. Zpátky se vracejí pomaleji. Vždyť každá nese jeden krásný obrázek z barevného listí.

Svět se otočil a je tu podzim. Dvě veveryky pilně snášejí zásoby na zimu a pak spolu vyrábějí podivuhodné obrázky z barevného listí. Jo, jo, myslí si starý jezevec, který přerušil svůj letní spánek – to aby se mohl lépe připravit na spánek zimní. Jo, jo, i veveryky potřebují k životu chléb a květy. A co teprve lidé. Jo, jo.

– mv –

Seimei

13. – 23. srpna 2000

Ve výše uvedeném období proběhl (dle hodnocení naprosté většiny účastníků) v blízkosti Příbyslavi úspěšný desetidenní pobyt v tee-pee-ovém táboře. Pojdme nyní společně nahlédnout do kroniky, kterou psal sám život, a na chvíli se vcítit do atmosféry „všedního dne“ na Seimei.

... ve stanovený čas přicházím na vlakové nádraží a rozhlížím se, zda neuvidím známé tváře. Zatímco se zdá, že jsme zde první, oslovuje mě dívka jménem Chivi, ptá se a po vzájemné domluvě zjišťujeme, že cíl naší cesty je stejný.

Přicházejí další a pak to jde „ráz na ráz“. Nástup do vlaku a cesta ubíhá. Pro někoho vesele, někdo se baví méně, ale všichni něco očekáváme.

Vystupujeme v Příbyslavi, kde nás očekává Kmocháček. Společně s ním se vydáváme na cestu, kde po chvíli potkáváme Davida a Drobka. Drobek přednáší básničku a potom se dovídáme, že jsme se právě „narodili“. Podle toho taky vypadá další cesta.

Na první zastávce jsme rozděleni do dvojic a vzájemně se krmíme. Jelikož jsme „batolata“, pijeme mléko. Po chvíli se dostáváme do tábora, kde nás vítá Píďalka a místní včely, kterým jsme se zřejmě líbili.

Zabydlili jsme se a pak se šlo makat. Oheň, u kterého trávíme první společný večer, nás všechny nějak sblížuje.

Ráno rozcvička, hygiena a snídaně. Poté program s názvem *Piráti*. Děláme nesmyslnou loď tvaru obdélníku, což bylo nejjednodušší, a v ní se vydáváme na cestu. Vystoupit nelze – utopili bychom se. Říkám si: „A tohle mám vydržet deset dní?“

Moje pochybnosti se den za dnem rozplývají. Už vím, že to vydržím a rád. Nebudu vypisovat celý program. Zmíním alespoň něco. Naučil jsem se tančit, ač jsem tomu sám nevěřil, ale bylo to díky skvělým „učitelům“ tance!

S akcí SEIMEI jsem byl velice spokojen. Věřím, že se bude brzy něco podobného opakovat. Všem spoluúčastníkům za krásných deset dnů, ale hlavně těm, kteří se na uspořádání akce podíleli, patří opravdu upřímný dík ...

Vřešťan

... dohasíná oheň táboráku, ze zlatavých plamínků zůstaly jen červené uhlíky, oči se klíží. Jeden po druhém se vytrácíme do svých pelíšků. Zavrtávám se do luxusního spacáku z dutých vláken, dle příbalového letáčku snad do -20°C . Letáček se mi nezdá příliš důvěryhodný, i teď v létě je mi ve spacáku trochu zima. Filosofická úvaha o teplotě vně a uvnitř spacáku je posledním záznamem onoho večera v mém paměťovém centru.

O několik málo hodin později přijímám nový údaj, který určím jediným slovem, „randál“. Venku před tee-pee pobíhá banda řvoucích a řinčících budičů. Chvilí se snažím vše ignorovat, ale zkuste spát, když vám bude někdo u hlavy třískat poklicemi a přitom hurónsky řvát. Vzdávám se – vstávám, vidím, že holky se již oblékají, rychle na sebe házím svetr a do ruky беру baterku. Času není nazbyt, Kmocháček nás nenechává na pochybách, dnes bude perná noc. Začíná nová hra, protentokrát noční, s názvem *Zloděj koní*. Dělí nás do tří družstev, vyrážíme jako první zachránit zajatce; úkolem je, snést ho do tábora, získat informace a vyrazit na cestu k tábořišti Siouxů, kde se uvidí, kdo koho lapí, buď my jejich koně, nebo oni nás.

Vše jde dobře, prodíráme se hustníkem, skrčení, baterky vydávají jen velmi slabé světlo. Chvilí se motáme po lese a hledáme louku, za níž je další malý pruh lesa, ve kterém jsou koníci, ale i Siouxové. Už vidíme trošku světla, stojíme na okraji louky, nad hlavou nám září bílý kotouč luny. Jsme na místě. Ostatní skupinky už také dorazily. Vbíháme do lesa, na zemi leží červené kartičky (koně), rychle sbíráme. Vtom prořízne ticho bojový řev. To Sioux – Pídálka jde po zlodějích. Zachraň se kdo můžeš! Větve, křoví – nic nám nevadí – volíme nejkratší cestu ústupu.

Podnikáme ještě několik vpádů, ale úlovky jsou chabé. Hra skončila. Vavřín putuje jinam, dobrá parta však zůstala a skvělá nálada také. Usadili jsme se na okraji louky. Povídáme si a očekáváme

první paprsky Slunce. Noc ustoupila, krajina se prosvětluje, sledujeme oblohu nad Havlíčkovou Borovou. Čekáme až se nás dotknou první paprsky a zahřejí zkřehlá tělíčka. Vytrvalost byla korunována úspěchem, sluníčko se vydává na svou každodenní pouť ...

Akce SEIMEI (z japonštiny ŽIVOT) měla daleko víc tváří (jako má život). Cílem tohoto vyprávění nebylo vše zdokumentovat, ale navodit atmosféru těch deseti dní a přiblížit alespoň malý kousíček z pestrého programu.

Monika

Osvobození gen. Gumiče

hra po Brně

Nedávno jsem od kurýra dostal instruktažní depeši s úkolem navázat spojení se štábem a hlásit se. Co se dalo dělat, vlast volala.

..... Chrrr vííí prrr víííí prprpr

»„Bando líná, chásko mizerná, už vám nenapíšu, ale jdu na vás.“ (tajně kódované přihlášení)

»„Jméno!“

»„Džou“

»„Další kontakt 6. 10. v 15:30 před Červeným kostelem ...“ rhrhrhr hrúúúúú

Ve stanovenou dobu se jako by nic přibližují k místu, které jsem z neúplné zprávy vydedukoval, přitom si samozřejmě dávám pozor, zda-li mne někdo nesleduje, neb na místě není nepřítel. Nepřítel nikde, okolí

v klidu, jenom skupinka bojovníků, známé i neznámé tváře, dle výzbroje, papírová koule na gumě, všichni naši. Nevěda, co nás čeká, kdo je naše spojka a jak ji poznáme, jali jsme se my bojovníci, co spolu chodíme, porovnávati ráži, dostřel a jiné technické parametry našich zbraní. Najednou byl tu muž střední postavy, na sobě světlý baloňák, klobouk a v puse žmoulal havano, že se mu až z uší kouřilo. Každýmu dal diskrétně další instrukce. Já, a jak jsem posléze zjistil i asi polovina ostatních, se takticky přemístila na štáb pod kódem „Na Obilňáku“. Tam nás již očekávalo velení s naší modrou bojovou zástavou, informovali nás o velmi překerní situaci ve které se ocitnul generál Gumič, znající informace vedoucí k ovládnutí světa. Naším prvotním úkolem bylo najít zprávy, které zanechal na útěku před pronásledovateli, dříve než nepřátelé bojující pod zelenou zástavou. K první zprávě (byla shozena ze vzduchu) jsme přišli dávno po shozu, a tak nám nezbylo než ostřelovat hrstku zbloudilých protivníků. A náš zakuklený spolubojovník tu aspoň trochu polekal výpravu rakušáků, jejich úlek však pominul po zdvořilém pozdravu „Guten Tag, Guten Tag!“ Ke druhé skrýši ve hradní pevnosti se mohl dostat jenom tank (tři bouchači svázaní za nohy do vláčku). Náš tank měl ovšem problémy s nastartováním a díky špatně seřízenému vstřikovacímu zařízení také malý výkon, to nás však nijak nezdolalo a bojovali jsme co to šlo a pálili na všechny strany včetně petard. Po vybojování dalších dvou bitev se obě

komanda přemístila na nedaleký vrchol Monte Bů, ke kterému nás nasměřovali dvě fotografie, co mělo velení k dispozici. Po přesunu pancéřovou šalinó, ve které platilo s ohledem na civilisty příměří, jsme se rozprchli a za doprovodu menších šarvátek jali hledat generála, jehož podobu jsme znali z vybojovaných zpráv. Nikde jsme však generála nenašli. Až posléze nám styčný důstojník naznačil, že se generál objevil zničeho nic dole. Ležel tam na nosítkách v bezvědomí. Přes jeho záchranu se nám nepodařilo z něho dostat ani slovo. No, nedivím se, musel toho asi hodně prodělat, místo ruk měl protézy z PET flašek s pískem, páteř vyztuženou půlmetrovou kolejnicí a kdovíjaké ještě implantáty by jsme v něm našli. A největší překvapení na konec – ze zelených nepřátel se stali naši kamoši. Všichni jsme dostali diplom a perníkové metály a ještě dlouze debatovali o nebezpečných situacích boje a o tom, jak jsme se vyřádili.

Hamša

Pro bystré hlavy

Úkol první: Přečti si slova následujících 10 úryvků z mariánských písniček a zamysli se nad nimi.

Úkol druhý: Všechny tyto písničky jsou z Hosany I. (kdo ji nemá doma, je k dispozici u pana kostelníka). Sečti jejich čísla (nikoli čísla stran). Výsledek poděl 50, pak

přičti 9, poděl 8, vynásob 20 a odečti 88. Mnoho štěstí všem odvážným počtářům!!!

1. Maria dala světu Krista a zachránila s ním svět, ...
2. Jí patří dík, že zvláštní cestou si vede národ náš.
Kéž rozezní se Ave, až přijde Mesiáš.
3. ... Když děti v prokletí zavádí hřích, tvé svaté dlaně hned prosí za ně, slzy jsou v nich.
4. ... jaké dá mu jméno, Pane, a zástup stále přichází a zas jde dál.
5. ... Máš v sobě sílu, po které se touží, máš v sobě naději pro ty, kdo se souží. Maria...
6. Ztrápení a chudí vyjdou z nesnází, bohatý a jistý s prázdnou odchází.
7. Tys Boží chrám, v němž slova víry zní, zem úrodná, jež zrno ochrání, most, po kterém k nám láska přichází, pod stanem tvým Nejvyšší přebývá.
8. ... Maria, chceme tě chválit, že v lásce zůstáváš s námi.
Maria, chceme tě chválit, že v Tobě přebývá Bůh.
9. ... U své Matky hledej pomoc, zbaví tě všech starostí.
Dovede tě až do věčné radosti.
10. Z kříže sňali Syna Tvého, zmučeného krvavého, krásy ani podoby nemá.